

Duminica a V-a de peste an

Duminica a V-a de peste an - Lecturi: Iob 7,1-4.6-7 ; Psalmul 146 (147) ; 1 Corinteni 9,16-19.22-23 ; Marcu 1,29-39

« Vai mie dacă nu vestesc Evanghelia! ».

Meditație vincentiană

Lecturile de astăzi se aseamănă cu niște discursuri despre depresie și tristețe. În timpul « noptilor de chin » Iob pare complet dezamăgit și deprimat. Sfântul Paul își prezintă misiunea de evanghelizator ca pe « misiune care i-a fost încredințată/impusă ». Și Isus, după o zi plină în care a vindecat bolnavi și a alungat diavoli se pare că are nevoie de un loc liniștit pentru a se retrage ca să se odihnească.

Vă invităm să reflectați la mesajul contrar pe care ni-l poate da o primă lectură a textelor: acestea ne arată că sensul vieții constă în bucuria convertirii și slujirea Domnului ajutându-i pe cei nevoiași.

În prima lectură, Iob (« răbdarea lui Iob », cum ne spune proverbul) își spune necazul și dezamăgirea din cauza unei vieți pline de suferință. Iob, omul credincios, bun, generos și « temător de Dumnezeu », avea multă avere și o familie mare... Însă deodată pierde totul: avuție, familie, sănătate. Se pare că Dumnezeu este absent și indiferent față de disperarea lui.

Iudeii credeau în ceea ce numeau « teologia răsplății », adică Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și-i pedepsește pe cei răi. Iar Iob este prezentat tocmai ca să pună la îndoială această chestiune teologică care-l prezenta pe Dumnezeu ca pe un negustor, și pornește să caute adevăratul chip al lui Dumnezeu. Iob face aceasta cu pasiune, emoție, în mod dramatic uneori, căutarea lui este moderată de suferință, presărată de răzvrătire și revoltă. Iob descoperă un Dumnezeu omniprezent, descumpănitor, de neînțeles și care depășește cu mult orice logică umană; în același timp însă descoperă un Dumnezeu care-și iubește cu dragoste părintească pe fiecare dintre « cei mici ai săi ». Și atunci Iob își recunoaște micimea și limitele sale, neputința de a-l judeca pe Dumnezeu și de a-l înțelege urmând logica omenească. De aceea se încredințează cu totul în mâinile acestui Dumnezeu de neînțeles dar plin de iubire.

Sfântul Paul face un lucru asemănător: în a doua lectură spune că singura răsplată pe care a primit-o ca apostol consacrat cu totul lui Dumnezeu este să muncească mai mult și cu mai mult devotament: « să vestească fără plată evanghelia ». Însă adaugă și este o învățătură filozofică: « Am devenit slab cu cei slabi, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut totul pentru toți ca să-i câștig măcar pe unii »

Putem trage învățături importante din aceste texte pentru noi, vincentzienii.

În primul rând, trăirea Evangheliei nu este un serviciu pentru care vom primi un salariu, ci noi ne dăruim cu iubire lui Dumnezeu și ne încredințăm lui. Aceasta implică acceptarea suferințelor a crucii cu dorința de a fi tot mai aproape și mai « iubiți de Dumnezeu ».

În al doilea rând, serviciul pe care îl facem celorlalți (mai ales celor săraci) trebuie să fie făcut în așa fel încât să devenim egalii lor pentru a-i înțelege și a trăi împreună cu ei slăbiciunile, suferințele și « nopțile de chin ».

În al treilea rând, cum am putea înțelege suferința și cum am putea accepta ca atâția nevinovați și atâția oameni buni să sufere atât de mult? Răspunsul este că nu există răspuns logic din punct de vedere omenesc. Doar credința și speranța că Dumnezeu cel milostiv ne poate ajuta să acceptăm (fără să înțelegem) că suferința ne apropie de Dumnezeu.

În al patrulea rând, nu trebuie să ne simțim vinovați dacă uneori am fost ca Iob și ne confruntăm cu Dumnezeu, cu oamenii, cu suferințele și cu tot ceea ce noi considerăm drept. Aceste sentimente sunt omenești și ne ajută să « scăpăm de disperare » și « să ieșim din noaptea întunecoasă », să ne continuăm drumul cu dorința fermă de a ne întoarce la Dumnezeu.

Văzând nevoile și suferințele fraților abandonați, bolnavi, săraci material sau în credință, Vincentianul nu are altă alegere decât să se uite pe sine, bolile și sărăcia lui și să meargă în întâmpinarea lor. Să arătăm celorlalți bucuria Evangheliei, aceasta ne va apropia de Dumnezeu și în același timp ne va face mai puternici și mai rezistenți în fața provocărilor vieții: nu există înviere fără moarte; nu există fericire deplină decât după o suferință, nu există iertare fără dezamăgire și nici lumină fără întuneric.

Traducere: sora Magdalena